

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **nezl. D. T.**, zastoupený Mgr. Hanou Havelkovou, advokátkou se sídlem Jaltská 989/7, Karlovy Vary, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 11. 2019, č. j. 57 A 102/2019 – 38,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 11. 2019, č. j. 57 A 102/2019 – 38, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 5. 2019, č. j. MV-45956-4/SO-2019, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 21 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupkyně Mgr. Hany Havelkové, advokátky.
- IV. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Hany Havelkové, advokátky.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 5. 2019, č. j. MV-45956-4/SO-2019, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 21. 2. 2019, č. j. OAM-3074-9/ZR-2018. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 77 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu a podle odstavce třetího téhož ustanovení mu stanovil dobu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalovaná takto rozhodla proto, že otcí žalobce – osobě, na kterou měl žalobce navázáno povolení k trvalému pobytu dle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona – bylo dne 7. 11. 2018 podle § 87l odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky a byla mu stanovena lhůta k vycestování.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 11. 11. 2019, č. j. 57 A 102/2019 – 38, zamítl jako nedůvodnou. Konstatoval přitom, že jádrem žalobcových námitek byla argumentace, že správní orgány nesprávně posoudily přiměřenost dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do jeho rodinného a soukromého života. V této souvislosti krajský soud poukázal na skutečnost, že ohledně matky a bratra žalobce vedl pod sp. zn. 57 A 98/2019 a 57 A 101/2019 obdobná řízení, která se týkala taktéž zrušení jejich pobytových oprávnění na území ČR. V nyní posuzované věci žalobce proto využil obdobných právních východisek jako v odkazovaných případech.

[3] Krajský soud uvedl, že součástí rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je posouzení přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podle § 174a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Následně konstatoval, že správní orgány se touto otázkou zabývaly dostatečně a vzaly v úvahu jak okolnosti tvrzené žalobcem, tak i ty skutečnosti, které vyplynuly ze spisu. Žalobce sice hovoří česky (přiměřeně jeho nízkému věku) a plánuje nastoupit do školky, v zemi původu se však nachází jeho širší rodina. Žalobce i jeho nejbližší rodinní příslušníci mají vietnamskou státní příslušnost. Krajský soud aproboval závěr správních orgánů, že plná integrace rodičů žalobce je vyloučena, neboť i přes poměrně dlouhý pobyt v ČR nehovoří v plné míře česky (nechávací si přeložit úřední výzvy, před soudy jednají s tlumočníkem), s žalobcem se ostatně dorozumívají vietnamsky. Ztotožnil se i s tím, že žalobce má vazby pouze na členy své rodiny, se kterými však může realizovat společné soužití v domovském státě. Žalobou napadené rozhodnutí nadto budoucímu pobytu žalobce v ČR nebrání. Mateřskou školku podle soudu žalobce prozatím nenavštěvuje, ale i kdyby tomu tak bylo, nepředstavovala by tato okolnost důvod pro zachování jeho pobytového oprávnění. Sociální vazby na kamarády v mateřské školce nemají takovou intenzitu, aby měly vliv na posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce s ohledem na svůj nízký věk nemůže žít v ČR sám bez péče rodičů.

[4] Krajský soud uzavřel, že rozhodnutí správních orgánů je na základě výše vymezených skutečností přiměřené. Vzhledem k tomu, že neexistuje žádná překážka znemožňující přenesení soukromého a rodinného života členů rodiny žalobce do jejich vlasti, je rozhodnutí žalované podle krajského soudu také v souladu s čl. 8 Úmluvy

pokračování

o ochraně lidských práv a základních svobod a s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud závěrem doplnil, že jakkoli může rozhodnutí žalované zásadně změnit dosavadní způsob života rodiny, jsou tyto následky adekvátní důvodu, pro který bylo povolení k trvalému pobytu žalobce zrušeno.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nejprve v ní namítá, že rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu, jelikož nešetří práva stěžovatele nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy osob žijících s ním ve společné domácnosti. Správní orgány a následně i krajský soud totiž opomíjí rodinné a soukromé vazby stěžovatele a riziko jejich zásadního a nenávratného narušení. Dále zdůrazňuje, že ačkoliv jeho otec páchal trestnou činnost, dopady zrušení jeho povolení k trvalému pobytu nepřiměřeně zasahují do života celé rodiny. Stěžovatel poukazuje na to, že celý svůj dosavadní život strávil v České republice, chystá se navštěvovat mateřskou školu, navázal přátelské vztahy se svými českými vrstevníky a učí se mluvit česky, v čemž mu aktivně pomáhá jeho starší bratr. V zemi původu nikdy nebyl a tamní kulturu zná pouze zprostředkovaně. Nucené opuštění ČR představuje pro stěžovatele vytržení z přirozeného prostředí. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že závažný zásah do jeho života je adekvátní důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Vytržení jedince z přirozeného prostředí adekvátní není a soud měl tuto skutečnost, která je hodna zvláštního přístupu, reflektovat.

[6] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nepostupoval při hodnocení posuzovaného případu v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a nezohlednil nejlepší zájem dítěte. Rozhodnutí žalované je s ohledem na své dopady zásadní a nekoresponduje se zájmy stěžovatele jako nezletilého dítěte. Stěžovatel v závěru kasační stížnosti podotýká, že jeho otci byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 31. 7. 2019 udělena mezinárodní ochrana (následně prodloužená dne 14. 10. 2019). Pokud by tedy stěžovatel musel opustit Českou republiku, došlo by k rozdělení rodiny a ztrátě kontaktu s otcem. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti blíže nevyjádřila, pouze odkázala na své rozhodnutí a na napadený rozsudek krajského soudu, s jehož závěry se ztotožňuje.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že podobnou věcí se zabýval v rozsudku ze dne 16. 1. 2020, č. j. 4 Azs 453/2019 – 31 (judikatura tohoto soudu je dostupná

na www.nssoud.cz), který se navíc týkal nezletilého bratra stěžovatele. I jemu bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno podle § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců z toho důvodu, že jeho otci bylo pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu. Skutkově se jednalo v zásadě o totožnou věc jako v nyní projednávaném případě, jen s tím rozdílem, že bratr stěžovatele je starší (nar. 17. 1. 2010), chodí tedy v ČR již na základní školu a logicky je tak míra jeho integrace na území ČR vyšší, což také před tímto soudem úspěšně namítal. Zdejší soud proto na rozsudek č. j. 4 Azs 453/2019 – 31, v podrobnostech odkazuje a níže rekapituluje jeho stěžejní závěry. Uvedeným rozhodnutím byl zrušen rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované, jež se týkalo bratra stěžovatele, a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Pro úplnost kasační soud dodává, že soudnímu přezkumu je podrobeno i rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR matce a zákonné zástupkyni obou nezletilých cizinců; řízení o její kasační stížnosti proti zamítavému rozsudku krajského soudu je vedeno pod sp. zn. 4 Azs 455/2019 a v této věci ke dni tohoto rozsudku dosud nebylo rozhodnuto.

[11] Podle § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu uděleného tomu, kdo o cizince, držitele tohoto povolení, pečoval, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[12] Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 453/2019 – 31, konstatoval, že „[ž]alovaná nepodložila své závěry o dostatečné znalosti vietnamského jazyka stěžovatele a nízkém stupni integrace jeho rodiny v České republice žádnými relevantními důkazy. Přitom stěžovatel se narodil na území České republiky, prožil zde svůj dosavadní život, navštěvuje již několik let základní školu a ve své vlasti nikdy nebyl. Podle svého tvrzení ve škole dobře prospívá, výuka jej baví, našel si kamarády, Českou republiku považuje za svůj domov a Vietnam zná pouze zprostředkovaně. Is ohledem na tyto skutečnosti měla žalovaná důkladněji posoudit otázku, zda zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovateli bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života, a za tímto účelem si opatřit potřebné podklady.“

[13] Výše uvedený závěr lze přiměřeně aplikovat i v nyní projednávané věci. Kasační soud si je přitom vědom, že nynější stěžovatel je o několik let mladší než jeho bratr, jehož případ byl posuzován v citovaném rozsudku. Stupeň jeho integrace v ČR, především sociální, je tak nižší. To však nic nemění na tom, že se v ČR narodil, v zemi původu nikdy nebyl a zná ji pouze zprostředkovaně. V kasační stížnosti tvrdí, že se chystá navštěvovat mateřskou školu, navázal přátelské vztahy se svými vrstevníky a učí se mluvit česky, především s pomocí staršího bratra, který už chodí do školy. V době rozhodnutí žalované byly stěžovateli skoro tři roky, je tedy patrné, že v ČR již byl určitým způsobem „zakořeněn“, byť z logiky věci nikoli tak silně, jako jeho starší bratr. I přesto lze stěžovateli přisvědčit, že v důsledku zrušení povolení k trvalému pobytu a následnému opuštění ČR by došlo k jeho vytržení z přirozeného prostředí. Bylo přitom na žalované, aby posoudila, zda tato situace představuje nepřiměřený zásah do života stěžovatele.

[14] V tomto směru je nutné mít na paměti, že se v případě nezletilého stěžovatele uplatní čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (publikované jako sdělení federálního

pokračování

ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb.), dle kterého *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány*. Žalovaná se tímto hlediskem dostatečně nezabývala a řádně nevyhodnotila, zda je skutečně v zájmu nezletilého stěžovatele, aby opustil přirozené prostředí, v němž žije od narození, a přesídlil s ostatními rodinnými příslušníky do Vietnamské socialistické republiky. Právě za tímto účelem obsahuje zákon o pobytu cizinců v dotčeném ustanovení (viz odstavec [11] výše) korektiv v podobě podmínky, která vyžaduje, aby bylo zrušení povolení k trvalému pobytu přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud se stejně jako v rozsudku č. j. 4 Azs 453/2019 – 31, neztotožňuje s tím, že splnění této podmínky žalovaná správně vyhodnotila, respektive že si k dané otázce obstarala dostatek podkladů. Zdejší soud nesouhlasí se závěrem správních orgánů a krajského soudu, že zásah do života stěžovatele je adekvátní důvodům vedoucím ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Takový závěr je totiž bez odpovídajících podkladů ve spise předčasný.

[15] Nejvyšší správní soud si je vědom svého rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 – 26, který citoval krajský soud a podle něhož *„[s]myslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány*.“ S citovaným závěrem se kasační soud bezezbytku ztotožňuje, avšak zároveň poukazuje na odlišné skutkové okolnosti judikovaného případu. V tehdejší věci byl stěžovatelem občan Ukrajiny, kterému bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR v důsledku spáchání úmyslného trestného činu. Jím namítaná nepřiměřenost správního rozhodnutí byla založena pouze na tvrzení, že v jeho vlasti probíhá ozbrojený konflikt, přičemž jeho nejbližší rodinní příslušníci (dětí a rodiče) žili na Ukrajině. Manželka tehdejšího stěžovatele sice pobývala na území ČR, avšak z ekonomických důvodů, a její pobytové oprávnění nebylo na manžela navázáno. Právě v takové situaci zdejší soud dovodil, že by nemělo smysl rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do něj přibýlo několik vět vztahujících se k posouzení přiměřenosti zrušení pobytu, jestliže přiměřenost tohoto opatření byla *prima facie* zřejmá a stěžovatel v tomto směru nic relevantního ani netvrdil. Z výše popsaných skutkových okolností nyní projednávané věci je ovšem zřejmé, že se od případu řešeného v citovaném rozhodnutí podstatně liší. Naopak lze připomenout, že v rozsudku č. j. 6 Azs 348/2017 – 26, Nejvyšší správní soud také uvedl, že *„[v]ěřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli*.“ Právě otázka, zda je zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele za daných okolností nezbytné a přiměřené, je v posuzované věci stěžejní a žalovaná se jí v dostatečném rozsahu nezabývala.

[16] Nelze zpochybnit, a nečiní tak ani stěžovatel, že se jeho otec dopustil opakované trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, a v důsledku toho pozbyl povolení k trvalému pobytu v ČR. Otec stěžovatele si přitom jistě měl být vědom, že jeho činy budou mít negativní důsledky i pro jeho nejbližší rodinné příslušníky. Nejvyšší správní soud nepochybně, že zákonná úprava umožňuje zrušit v takovém případě pobytová oprávnění i rodinným příslušníkům cizince, kteří měli povolený pobyt na území ČR navázaný na jeho již zrušený pobyt. Soud je však přesvědčen, že k takovému opatření nelze

přístupovat mechanicky, tím spíše u nezletilých dětí. Právě i pro tyto případy umožňuje zákon o pobytu cizinců zohlednit přiměřenost zrušení povolení k trvalému pobytu.

[17] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nezletilý stěžovatel se ničeho nedopustil a ke zrušení jeho pobytového oprávnění přistoupil správní orgán I. stupně jen proto, že o pobytové oprávnění přišel jeho otec. Jakkoli správní orgány nemohly v době svého rozhodování zohlednit, že otci stěžovatele byla udělena mezinárodní ochrana (k tomu v podrobnostech viz níže), považuje Nejvyšší správní soud za nutné upozornit s ohledem na tuto okolnost na nepředvídaný absurdní důsledek napadeného správního rozhodnutí – nezletilý stěžovatel by měl (spolu se svou matkou a bratrem) opustit území ČR, zatímco jeho otec, kterému bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno v důsledku závažné trestné činnosti, by zde mohl s ohledem na udělení mezinárodní ochrany (minimálně dočasně) setrvat.

[18] Je tak na žalované, aby uvedené okolnosti v dalším řízení zohlednila a řádně se zabývala tím, zda je zrušení povolení k trvalému pobytu nezletilého stěžovatele přiměřené s ohledem na jeho rodinné a soukromé poměry. Nepochybně je také nezbytné přihlížet k situaci rodiny jako celku a žalovaná musí vzít v potaz především výsledek řízení vedených s matkou a starším bratrem stěžovatele. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že správní orgány k otázce míry integrace stěžovatele v ČR neprovedly žádné dokazování. Zaměřily se spíše na integraci jeho rodičů, kterou shledaly nedostatečnou s ohledem na nízkou úroveň jejich znalosti českého jazyka. Žalovaná pouze stěžovateli vytkla, že nedoložil své tvrzení o tom, že má v ČR vztahy s českými dětmi, a dále zdůraznila, že *„vzhledem k nízkému věku odvolatele je zřejmé, že si tento na území nemohl vytvořit soukromé vazby, které by byly ochrany hodné“*.

[19] Nejvyšší správní soud nepochybně, že u tříletého dítěte nelze obecně předpokládat vznik silných sociálních vazeb (vyjma vztahů v rodině), avšak citovaný závěr žalované je příliš kategorický a ve správním řízení nebyl ničím podložen. Sám stěžovatel, jestliže ještě nechodil ani do školky, může tvrzené vazby na české děti prokázat jen stěží. Měla-li žalovaná o pravdivosti tohoto tvrzení pochybnosti, mohla se pokusit ověřit jej například provedením výslechu matky či otce stěžovatele. Míra integrace stěžovatele a jeho znalost českého jazyka pak mohla být ověřena například psychologickým vyšetřením.

[20] Závěrem Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatele, že jeho otci byla udělena mezinárodní ochrana, podotýká, že žalovaná rozhodla o odvolání stěžovatele dne 15. 5. 2019, přičemž mezinárodní ochranu jeho otec získal dle tvrzení stěžovatele až rozhodnutím vydaným v červenci roku 2019 (rozhodnutím ze dne 14. 10. 2019 pak bylo trvání poskytnuté formy mezinárodní ochrany prodlouženo). Žalovaná tak tuto skutečnost objektivně nemohla při svém rozhodování nikterak zohlednit. S ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. pak krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované.

[21] V rozsudku č. j. 4 Azs 453/2019 – 31, k tomu zdejší soud uvedl, že nejsou dány důvody k prolomení pravidla obsaženého v § 75 odst. 1 s. ř. s. a konstatoval, že *„[p]řezkum rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele společně se stanovením lhůty k vycestování z území České republiky totiž není pro stěžovatele poslední možností k uplatnění*

pokračování

nových skutečností, na které nemohl poukázat již v řízení před správními orgány. Jedná se toliko o jedno z několika druhů správních řízení, které stěžovateli k obraně jeho práv a oprávněných zájmů poskytuje zákon o pobytu cizinců, případně také zákon č. 325/1999 Sb., o azylu. Na nově zjištěnou skutečnost tak stěžovatel může poukázat například v případném řízení o uložení správního vyhoštění nebo v žádosti o udělení azylu za účelem sloučení rodiny.“ S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[22] Nejvyšší správní soud ve shodě s rozsudkem č. j. 4 Azs 453/2019 – 31, uzavírá, že skutková podstata, z níž v žalobou napadeném rozhodnutí vycházela žalovaná, nemá oporu ve spisech. Je tomu tak především proto, že žalovaná nedostatečně hodnotila zásah zrušení pobytového titulu do rodinného a soukromého života stěžovatele a krajský soud nesprávně její rozhodnutí aproboval. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je tedy naplněn. V důsledku toho nemůže obstát ani závěr krajského soudu o správnosti posouzení otázky dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu na soukromý a rodinný život stěžovatele ze strany správních orgánů. Krajský soud měl kvůli zmíněným vadám ve správním řízení rozhodnutí žalované zrušit, což však neučinil.

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nezákonný, a proto jej zrušil dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku). Věc však krajskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalované dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Pro zrušení rozhodnutí žalované totiž byly podmínky již před krajským soudem. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku.

[24] Žalovaná se tak znovu musí důkladně zabývat tím, zda je zrušení povolení k trvalému pobytu nezletilého stěžovatele přiměřené z hlediska zásahu do jeho rodinného a soukromého života, a provést odpovídající dokazování ohledně této otázky. V každém případě musí žalovaná svoje závěry o dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele odpovídajícím způsobem podložit.

[25] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[26] Jelikož stěžovatel dosáhl zrušení správního rozhodnutí, měl z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží mu tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalované. Žalovaná úspěch ve věci neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*, ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[27] Důvodně vynaložené náklady v řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále odměna za zastupování advokátkou. Ta byla v řízení před krajským soudem určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“, ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), tedy v celkové výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby, tedy celkem 600 Kč. Odměna za zastupování advokátkou v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč (sepsání kasační stížnosti), spolu s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč. Odměna advokátky za zastupování v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti tak činí částku 10 200 Kč. Zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2 142 Kč, tj. 21 % z částky 10 200 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[28] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele činí 21 342 Kč (3 000 Kč + 1 000 Kč + 5 000 Kč + 10 200 Kč + 2 142 Kč). Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšné žalované povinnost zaplatit tuto částku úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jeho zástupkyně. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

[29] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť neprodleně po předložení spisu a po provedení nezbytných procesních úkonů přikročil k jejímu meritornímu posouzení. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[30] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1, věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Hany Havelkové, advokátky se sídlem Jaltská 989/7, Karlovy Vary (výrok IV. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2020

Mgr. Radovan Havelc
předseda senátu